ה ש ע ר

דניאל דרמנס נולדה בבריסל (בלגיה) לפני 23 שנים, והיא נראית כתלמידת בית־ספר תיכון. בשהיתה בת 8 עברה משפחתה לגור בצרפת, ועכ־שיו היא חושבת על עצמה כפריסאית.

למדה רקוד עוד בהיותה ילדה, וזה ארבע שנים שייכת היא ללהקה ה„באלט שאנז אליזה". היא מצטיינת ביחוד ב־ריקוד אקרובטי.

ביקורה הראשון בתל־אביב היה ב־הגית „ויצ", שם קנתה בובה ישרא־לית. אמה של דניאל אוספת בובות מ־כמלות טיפוסים מקומיים מכל ארצית תבל ודניאל, כמובן, היא הספקית ה־ראשית לאוסף זה.

בזמן השתייכותה ללהקה, הספיקה לבקר הרבה בעולם. מלבד צרפת, אי־טליה, אנגליה, בלגיה, יוון וכו' ביקרה גם באמריקה הדרומית, צפון אפריקה, והמזרח התיכון. אלקאהרה ביחוד ע־תה עליה רושם רב, והיא נראתה מאיב־זבת במקצת בשמעה כי אין קשר בין ישראל ומצרים. היא רצתה לנצל את קירבת המקום בכדי לבקר מכרים באל־קאהרה.

תל־אביב היתה הפתעה גמורה בשבילה. לא ידעה לה לצפות, אבל בכל אופן לא עלה על דעתה כי כאן תמצא עיר מודרנית כזו. „חבל רק שאי אפשר להתרחץ בים בחום הזה."

ל ק ו ר א י נ ו

המאמר „האם גיוס הבנות מיותר?" („העולם הזה" 662) עודד ממשיך להכית גלים בין הקוראים, ומאית מכתבים לחיוב ושלילה מגיעים למערכת. הצבא עצמו לא השיב על העובדות שהובאו במאמר. במקום זה ניתנה לאורי אבנרי הודעת־פתע להתייצב, תוך 48 שעה, לשרות בעתודות. פתאומיית ההודעה סותרת לא רק את ההתחייבות שניתנה לאורחים, כי תינתן להם הידעה של חודש מראש, אלא גם את ההסדר שהושג עם אגודת העתונאים, הקובע סידורי גיוס המקילים על עבודת המערכות. אורי אבנרי — נכ־מלחמה פצוע־קרב — הוא האחד מבין כל עורכי העתונות העברית שגויס לעתודות. אנו מקוים שעם שובו יספר לקוראינו את רשמיו.

בשעה שענני מלחמת־עולם שוב מתקבצים באופק, טבעי הוא שבלב רבים מתעוררים הזכרונות הקודרים של אל־עלאמיין. מעטים יודעים גם כיום מה בדיוק התחולל אותה שעה מאחרי הקלעים. הסופר הצבאי של „העולם הזה" מתאר עתה את העובדות הידועות למומחים, בעיקר מתוך העדויות הגלויות והסודיות שנמסרו ע"י הגנרלים הגרמנים.

אחרי שסופרינו המשוטטים מסרו בגליונות האחרונים דו"ח על שלוש הארצות המפרידות בינינו ובריתות המועצות — עיראק, תורכיה ויוון — מוסר לנו שליחנו המיוחד בגליון זה תאור מפורט של החיים באי העלול אף הוא לשחק תפקיד גורלי במלחמה אפשרית — קפריסין.

בעיה חשובה פחות, אך קרובה לנו יותר היא בעית האוטובוסים בתל־אביב. רבבות אזרחי תל־אביב מטיחים מדי יום ביומו האשמות מרות כלפי נהגי האוטובוסים — והוא הדין לגבי אזרחי חיפה וירושלים. קוראים רבים דרשו מאתנו לחשוף את העובדות ולבדוק באיזו מידה אשמות חברות האי־טיבוסים באמת. כתבנו המיוחד מנסה עתה למלא משאלה זו.

השבוע נסתיים „מבצע חלום" — התחרות „העולם הזה" לקוראותיו הצעירות. מאות התשובות שנתקבלו מעידות לא רק על הקשר המיוחד במינו בין העתון וקוראיו, אלא מהוות גם מחקר פסיכולוגי בזעיר־אנפין באופי הדור הצעיר. אנו מקוים שגם שאר הקוראים ימצאו ענין בתוצאות ההתחרות, שתתפרסמנה בגליוננו הבא.

החידוש הגדול של גליון זה הוא, בלי ספק, חברת המערכת החדשה שלנו: רותי. רותי היא... אך מה נספר אנחנו עליה? ניתן לה להציג את עצמה. בבקשה, רותי —

מ כ ת ב י ם

האם גיוס הבנות מיותר?

תמה אני על אורי אבנרי ועל מאמרו על גיוס הבנות לרוח ולהווי היחידות.

סגן־משנה נחמיה סבי, צה"ל

האם גם להיות הטוראים?

לדעתי חטא אורי אבנרי כלפי הבנות. אמנם החנוך שהצבא נותן הוא שלילי. אבל פה יש לתקן את המעוות ולא להרוס אותו. ברגע שנהפוך את הה־ליכה לצבא לענין של התנדבות נשיג את המטרה במלואה.

ציונה, א־שם.

בעל המאמר מסכים בהחלט להצעה להפוך את שרות הבנות לענין של התנדבות.

מאמרכם על גיוס הבנות הוא 100% ויותר. ישר כוחכם. אני מבטיח מכם.

אדיעזר, א־שם

תודה.

אולי נפגע אורי אבנרי באיפן אישי ע"י גיוס הבנות?

דינה הדרי, חיפה

לא.

גם אנחנו לא מבסוטיות ביותר מגיוס השנתיים, וכדאי לצמצם את השרות גם של הבנים וגם של הבנות לשנה אחת — אך לך ודבר אל בן־גוריון! בנוגע ל„נשיות" שאתם בוכים עליה, אנחנו מוכרחות להגיד שהצבא צודק: מי אתם רוצים שבחורה תהיה — אובייקט להנאת הבחורים (בהסתמך על „הצד השני של המטבע")? הנשיות בצד — אנחנו שוכחות אותה, שישכחו אותה גם הבחורים.

רותי, חוה, יונה'ה והדסה, תל־אביב.

ומה אם הבחורים לא מסכימים?

„מבצע חלום"

מדוע מיועדת תחרות „מבצע חלום" רק למין החלש? היכן שוויון־הזכויות? האם אנו (המין שקצת יותר חזק) לא חולמים כלל? אני מציע שהזוכה תג־שים את חלומה עם בחור שתבחר, וזה על חשבון „העולם הזה", כי מי מה־בנות לא משתפת בחלומה את הבחו־רים?

מאיר זכבי

תנאי ההתחרות מאפשרים את ה־דבר.

כיצד מגרשים מסתננים?

ברכות נלהבות. ברפורטז'ה שלכם („העולם הזה" 661) הראיתם אומץ־לב שאינו מצוי בדרך כלל בעתונות שלנו.

ד"ר ישראל יערי, תל־אביב.

יש להימנע מכל אכזריות בטיפול במסתננים. בצדק אתם מדגישים שאין כל תועלת באכזריות, והיא רק משחי־תה את בחורינו... יש להבדיל גם בין מסתננים ובין אנשי השיירות — רו־בם נשים וילדים — העוברים בין עזה לחברון. יש לבוא לידי הסכם על כך אפילו בשעה זו.

משה דוד שיר, ירושלים.

אנו מצטרפים להצעה זו.

„כל מסתנן החוזר מ„טיול" בישראל כשבפיו סיפורי זוועה..." („העולם הזה" 661). חושבני שהדבר נבעי בהחלט. המדינה חייבת לשמיר על ריבונותה גם באמצעים הדרסטיים ביותר. כל החולשות הנקראות בפי כתבכם חוק, מוסר והגינות אנושית אין ענינם לכאן.

צ. יפת, תל־אביב.

אין אנחנו מסכימים שיש שמח אשר החוק והמוסר אינם חלים עליו.

בשר כשר

ברצוני להביע את מחאתי על שאתם מתקיפים בלי שמץ של דרך־ארץ רבנים בקשר לבשר טריפה („העולם הזה" 662). האם ידוע לכם כי למעלה משמונים אחוז מתושבי ישראל מקפידים על שול־חן כשר? אתם מתקיפים כל מי שאפשר. לא יפה!

א. מדחי, נתניה

האחוז באמת אינו ידוע לנו. כיצד אפשר להוכיחו?

מבצע דב יוסף

תודתי המיוחדת על שלל התמונות הפנינים המראות את השר דב יוסף במצבים שונים. כיצד בוצע „מבצע דב יוסף" זה, היכן ומתי?

בצלאל קמניץ

התמונות צולמו באולם הכנסת מ־מרחק 25 מטר, בלי ידיעת השר.

סרטי השבוע

אני קורא קבוע של מדור הקולנוע ונהנה מן הסקירה התמציתית והקולעת. מדוע אינכם מציינים ע"י כל סרט באיזה קולנוע הוא מוצג?

יצחק פרדו, ת"א.

לצערנו אין אפשרות לכך. בשעת כתיבת הדברים עוד אין בעלי בתי ה־קולנוע יודעים את תכניתם לשבוע הבא. התכנית נקבעת רק ביום ה' (אחרי צאת הגליון).....

הצעה הויבודית

אני מבקשכם להודיע לי אם אוכל להתקשר עם אדי קנטור. אני בן 12 שנה ולומד בכתה ה', ואל תחשבו שיש לי תעודה רעה. אם לא ידע לקרוא עב־רית אלמדהו אני.

אליעזר הורנשטיין, פ"ת

אדי בודאי ישמח. תמצא אותו בהו־ליבוד.

מחפשים בחורה

אולי מוכנה מערכת „העולם הזה"־למצוא לי בחורה בת 20 עם עינים חומות ושער שחור וקומה בינונית ופרצוף אלוהי וקול מתוק כיין שמחבה ממני את העפרון הנובע שלי „בפנתי" ביום שלישי שעבר ושכחה להחזיר? אני מיכן לסלוח.

בעל העפרון

אתה מוכן, ואנחנו מוכנים. אנחנו מקוים שגם היא מוכנה.

עד השער

בוז לעורך „העולם הזה"! מדוע לא היה לו דם לעמוד מול איומי ה־בנות? מה פתאום שם לנו בחור על השער („העולם הזה" 664), ועוד אחד שהוא סיני מהעיר עדן?

מימקה מודין, חיפה.

מה דעתך על העלמה בשער השבוע?

רא יתפרסם כי מכתב המ־גיע למערכת בעילום הכותב זכותכם. נתחשב בבקשות יחי־עלמת שם. כתנאי שנדעע אנו.